

A photograph of a rustic wooden cabin in a winter setting. The cabin is partially obscured by snow-laden, bare tree branches. A warm light emanates from a window, contrasting with the cool, overcast sky. The ground is covered in a thick layer of snow.

Ea Niemi

Sivistynyt
nainen remontoi

SIVISTYNYT NAINEN REMONTOI

Ea Niemi

© 2023 Ea Niemi

Kansi ja taitto: Niemi, Ea

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-31-8907-2

Sisällysluettelo

1. Rappioromantiikka.....	7
2. Sää on asennekysymy.....	9
3. Sielun salakapakka.....	14
4. Talokauppa kullan kallis.....	17
5. Tapettia seinään, vaikka maailma kaatuisi.....	20
6. Self-Made sähköri olikin sähläri.....	22
7. Maalaistyttö viljelee perunaa.....	25
8. Karjasuoja ja heinälato kellarissa.....	28
9. Talotohtorikin pakeni paikalta.....	31
10. Maalari, mainio nuorukainen.....	34
11. Viha-rakkaussuhde saunaan.....	38
12. Poikkeustila julistettu.....	41
13. Stressiäkö muka.....	44
14. Elämä on yksinkertaista.....	48
15. Muistikin pettää.....	50
16. Kylpyamme.....	53
17. Remontti täyttää vuoden.....	55
18. Pakkomielelle.....	58
19. Loppukiri.....	60
20. Sitten vesikaton kimppuun.....	63
21. Ryöstöretki mummolaa.....	66
22. Keittiö kuin kansanlaulu.....	69

23. Jääkaappi saa uuden kodin.....	74
24. Rakas pihakoivu.....	77
25. Pienimuotoinen öljykriisi.....	80
26. Kosteusmörkö vaanii.....	84
27. Sivistynyt nainen alkaa hyytyä.....	89
28. Kauan kaivattu laitalattia.....	92
29. Siniharmaa suloisuus.....	95
30. Postilaitos hoitaa hommansa.....	99
31. Kellarin ovi kenkkuilee.....	102
32. Nainen rakastuu jänikseen.....	105
33. Takka saa tuomion.....	109
34. Tutustun rakennustarkastajaan.....	111
35. Huono ja hyvä insinööri.....	115
36. Syytinkimummo on huomattava rasite.....	119
37. Kevätsiivous.....	123
38. Punajuurella puhdistuu.....	127
39. Tapetoinnin taikapiiri laajenee.....	131

Rappioromantiikkaa

Loskaisen ajomatkan jälkeen käänsin auton omaan pihaan lehtensä tiputtaneiden koivujen alle. Jaksoin yhä uudelleen ihastella pihapiiriäni, se oli niin minun oloiseni. Reissussa rähjäntynyt rintamamiestalo oli varsinainen yksilö tällä siistillä sivukadulla kaikkien huolella hoidettujen huviloiden joukossa sinnitellessään. Talo nökötti koivujen keskellä sammaloitunut katto notkollaan. Maali oli säälittävästi hilseillyt seinistä, mutta haalistuneen laudoituksen saattoi kuvitella kerran loistonsa päivinä olleen kellertävän, kuten rintamamiestalolle sopii. Heiveröinen nurmikko oli saanut kasvaa vapaasti ja etupiha lykkäsi sammalta.

Asumustani voisi kuvailla kylän laidalle unohtuneeksi torpaksi hyvin hoidettujen tonttien ja niillä kohoavien tiilitalojen välissä. Pihapiiristä ei puuttunut kuin lehmäkanttura, se olisi tehnyt melankoliasta täydellisen. Naudan sijaan talossa majaili kanssani kaksi koiraa, yksi todella viisas ja yksi vähemmän viisas hännänheiluttaja.

Järkeni sanoi, että tätä taloa pitäisi pikku hiljaa kohentaa, vaikka rappioromantiikassa onkin oma viehätöksensä. Mutta

mistäpä aloittaisin? Uusi maali säväyttäisi, sillä saisi nopeasti ulkoasun siistiksi, mutta toisaalta katon notkahtamiseen tulee suhtautua vakavasti. Riittääkö huolellinen pintapuunaus vai tarvitaanko järeämpää remonttia?

Eteisessä koirat haistelivat, pyörivät jaloissa hetken aikaa ja painuivat sitten peräkanaa keittiön nurkkaan torkkumatolle loikoilemaan. Ne eivät kerää paineita asumisesta, ehkä minun pitäisi ottaa yhtä rennosti. Eihän tämä rakennus ole sentään romahtamassa niskaan, joten voisin kai edelleen jatkaa lempiharrastukseni parissa, tapetoimalla taas muutaman seinän. Raskaampaa remonttia ehtisin ajatella joskus myöhemmin.

Sää on asennekysymys

Uuden tapettimallin valinta on nautinnollinen akti. Siihen pitää varata runsaasti aikaa ja matkustaa Helsinkiin saakka, erikoisliikkeen herkkujen ääreen. Mallikansioita hitaasti selatessa sielu vilahtaa tapettitaivaaseen... kuvioiden, värisävyjen ja boordien imuun.

Jäin pois bussista Hakaniemessä, jossa tuhrainen räntäsade otti minut vastaan. Lumihuutaleet muuttuivat sohjoksi heti maahan pudottuaan ja keräytyivät asfaltille sameiksi lammikoiksi. Kiersin kaulahuivin hiusten suojaksi ja harpoin lätäköiden yli jalkakäytävää ylämäkeen. Kallion kirkko sai toimia maamerkkinä, jostakin sen takaa pitäisi löytyä minun oma suosikkini, se vanhanaikainen, ylivertainen tapettikauppa. Lenkkarit alkoivat pitää joka askeleella litisevää ääntä, varpaat aistivat viileyden.

Ravistelin huivini ja kopistelin jalkani ennen liikkeeseen astumista, etten veisi kosteutta mukani sisätiloihin. Tämä täyteen ahdettu puoti on sisustajan aarreaitta, siellä on tarjolla jopa menneiden vuosikymmenien mallistoja. Vanha kauppias ontui takahuoneesta tiskin taakse ja tiedusteli, minkälaiseen

huoneeseen tapettia etsin. Kerroin haluavani 50-luvun tyyliä eteisen seiniin, rintamamiestalon hengen mukaisesti.

Samalla liikkeeseen kopisteli Kallion katujen kasvatti pipo syvälle otsalle vedettynä, paksu palttoo sateen kastelemana. Kirpeä kylmyys livahti sisään tulijan takinliepeissä. Kaveri tervehti tuttavallisesti kauppiasta ja alkoi selata tapettinäytteitä. Hän ihasteli ääneen vahvoja värejä ja kookkaita kuvioita ja mainitsi niillä olevan terapeuttista vaikutusta. Katseltuaan aikansa mies poistui takaisin kadulle ja jätti jälkeensä omaa rosoista taikaansa puotiin. Ahtaassa pienessä kuplassaan elävä sivistynyt nainen oli haltioissaan nähtyään aidon stadin tallajaan, joka oli avannut sielunsa taiteelle ja kauneudella.

Valitsin eteiseen sinikukkaiset tapetit ja portaikon seinään usvaisen harmaata. Kellokuvioinen vihreä seinäpaperi olisi näyttänyt vielä hienommalta, mutta kauppias totesi lujasti, ettei jugend sovi rintamamiestaloon, se olisi tyylikirjokko, hän ei voisi sellaista minulle myydä. Tajusinhan minä toki, että liikkeessä kunnioitettiin seinäpapereita eikä asiakkaan oikkuja, sekin oli osa puodin taikaa. Minulle tuli paha mieli, mutta asialle ei voinut mitään.

Kauppias pakkasi tapettirullani kahteen kookkaaseen muovikassiin, paino jakaantuisi siten tasaisesti kummallekin kädelle. Tehdessäni lähtöä kännykkä alkoi piristä ja kummi-poika kyseli kuulumisia. Nuorimies ajoi jakeluautoa leipänsä

Tätä taloa ostaessani en tiennyt, että elämästäni sen suojissa syntyisi loputon puuhamaa.

Nyt yhteistä taivalta on kestänyt jo yli kolmekymmentä vuotta, eikä remontille vieläkään ole näkyvissä loppua.

Onneksi puuhaa riittää, sillä miten ihmeessä saisin valmiissa talossa aikani kulumaan.

Rintamamiestaloja rakennettiin sodan jälkeisinä niukkuuden vuosina joka niemeen ja notkoon. Näistä rakennuksista löytyi aikanaan kaikki tarpeellinen, ja löytyy yhä edelleen. Nämä kodit pitävät isäntäväen puuhakkaana ja kasvattavat joustokykyä. Tämä asumis-
muoto ei sovi tosikoille.